

Mijn hond en ik gaan dood

Mijn hond en ik gaan dood

in onbekende volgorde
en nu nog even niet...

Fia Gaillard

Tweede druk, oktober 2018

Schrijver: Fia Gaillard

Coverontwerp en vormgeving: Emilie Swinkels

© 2018 Fia Gaillard

INHOUDSOPGAVE

Inleiding.....	7
Lessen van Mira.....	9
2018.....	31
Lessen, toen.....	37
Lessen, nu.....	55
Lessen van morgen.....	75

INLEIDING

Opa

Ik ga dood, op korte termijn. Dat is niet zo erg, we gaan allemaal dood, zei opa en pakte nog een borreltje. En hij werd - vrolijk mopperend - 88. Oma niet, maar ja, die nam dan ook geen borreltje...

Zo zit ik er ook in! 64 was ik en, zei ze, volgens de statistieken kreeg ik hiermee een tijdsprijs. Anderhalf jaar moest kunnen en met wat geluk, een hoop geluk, sleep ik er twee, drie jaar uit. Daar zit ik nu middenin.

Ik leerde al snel een nieuwe taal. De taal die mensen gebruiken als ze zich klem gezet voelen, als ze afweergeschut inzetten. Een verdediging die bestaat uit opgeworpen muren van woorden, die mij klemzetten. Die meteen ook de spreker zelf klemzetten, tot we alle twee gevangen zitten in de val van de gekozen vluchtweg van de ander.

Ik gooide er vrolijk 23 theorieën tegenaan. En ik leerde omgaan met de verwarring van de ander.

Ik ben nog niet dood, maar heb een vreselijk dringende behoefte om iets nuttigs te doen, om zinvol bezig te zijn. Ik ben een middenstandskind, opgevoed met oog en zorg voor de ander. Dat zit zo vreselijk in mijn patroon, dat nu, nu ik eigenlijk alleen maar hoeft te wachten tot ik 36 kg weeg, ik vreselijk ongelukkig ben. Niet omdat ik dood ga, dat kan ik wel hebben. Maar omdat ik zo terugzak in nutteloosheid. Ik heb weinig energie en dus ook geen plaats meer voor projecten, zoals projecten in een baan gedefinieerd worden.

En ik heb een dadendrang, die nu ingezet wordt voor lieve, kleine vrijwilligerswerkjes.

In het schrijven van een herinneringsboek voor dochter, zodat ze straks kan lezen, wie ik nu denk te zijn. In het maken van een ondersteunend excel-programmaatje, zodat andere vrijwilligers hun weg in het ondoordringbare administratieve oerwoud van de gemeente kunnen vinden. In ROC-klassen praat ik met jongvolwassenen over wie ik ben, wat deze kanker met mij doet, om samen met de leerlingen op zoek te gaan naar wat mijn kanker met hen doet. Zodat straks, als ik doodga, zij aan mijn bed staan, zich bewust zijn van hun emoties, geen stiltes hoeven te vullen met loze woorden, omdat zij volwassen met mijn dood om kunnen gaan.

Ik praat met vrienden en vriendinnen wat we elkaar gebracht hebben. En ik verbaas me over de warmte, de liefde, de openheid die zij mij geven, de ruimte om te onderzoeken waar de nieuwe grenzen liggen, de nieuwe taal te leren, de agenda, de ruimte, of juist niet...

Ik ben gelukkig, deze maanden hebben me lucht gegeven, lucht waarin mijn hart kon leren, wat ik nog te leren had. En mijn lieve Mira, spiegel van mijn voelen, laat me zien hoe zij dat doet. En ik volg haar zachte voorbeeld graag, weet immers dat ik veel van haar kan leren!

Een boeiende reis, omdat ik het netjes wil doen, zoals een middenstandskind betaamt. Eerst de anderen, dan ik.

Ik wil deze reis delen, zodat anderen de moeilijke grammatica-regels niet opnieuw uit hoeven te vinden, maar meteen de nieuwe taal kunnen spreken op de korte reis die palliatief heet.

Kom, ga mee, dan gaan we samen!

Lessen van Mira

Echt 'n kleine hond, de poten zijn te lang

From: Fia

To: Liesbeth, adoptiehonden

Date: 23 Aug 2013

Hoi Liesbeth,

Nou, dat hebben we geweten, die Mira, wat een hond!

De eerste dagen was ze erg timide, lief, zacht, volgzaam. Ze snapte er allemaal niets van, dus de verwarring was van haar grijze snuitje af te lezen. Waar mag ik wel zitten, liggen, spelen, lopen, aankomen, snuffelen? Wat is een trap, een televisie, een winkelwagentje, een vijver, mmm lekker eendjes, zoef, zoef, zoef en Mira in volle vaart erop af. En wij, aan ons touw, erachteraan! Verbazingwekkend hoeveel springkracht zo'n magere hond heeft, met die hele lange poten, dat wel!

Na drie dagen vond ze dat het huis van haar was, dus ze begon een blafconcert om dat ook aan de burens en iedereen die maar in de buurt kwam, te laten weten. Ook met het lopen aan de riem kreeg ze meer zelfvertrouwen. Ze sleurde Eric, die zo'n 55 kilo weegt, ferm over straat. Hij zwaaide er nog net niet als een vlieger achteraan. Ik heb wat meer gewicht bij te zetten, dus ik kon nog net overeind blijven.

Goed, wij een strategie bepaald: we straffen het blaffen niet, maar belonen de stiltes. De eerste dagen waren dat er maar heel weinig. We zaten voor zot in onze tuin, met onze snoepjes, mevrouw moest blaffen. Maar langzaam (we zijn nu een goede maand verder) is ze nog erg waaks als er mensen langs ons hek lopen, maar de burens mogen al met borden rammelen en lachen in hun

eigen tuin zonder dat daar een blafconcert op volgt. Lopen aan de lijn gaat ook wat beter, zelfde principe, wachten tot ze aandacht voor ons heeft en dan belonen, gaat meer dan de helft van de tijd goed.

Nu woont in onze straat een vrije kip, nou, dat gaat nog niet zo goed: de kip staat haar mannetje en blaast zich op. Mira durft haar niet te pakken, maar ze wordt wel hysterisch van die vrije kip: blaffen, draaien, janken, je ziet haar denken: eten, eten, eten, dat eten loopt zo maar los! Dat moet ik hebben!!! Het duurt zeker driehonderd meter sleuren, tot ze wat gekalmeerd is. En andere honden moet ze ook niet: mijn veld, mijn gras, mijn mens, ga weg en ze dreigt er lustig op los. En als ze kan, dan bijt ze die anderen nog ook! Heel vervelend, met veel aandacht en geduld zijn we haar aan het leren om de anderen te negeren. We denken dat ze heel lang haar terrein heeft moeten verdedigen. Ze is tenslotte gevangen bij een grote Lidl in Griekenland, waar ze woonde in een container op het parkeerterrein en roedelleidster was van haar eigen "jeugdbende". Ze hield – superslim - haar hele groep in leven en onder de duim. Slim dus, maar ook zelfstandig, gehaaid en snel, in hoofd en actie! Een nadenker en tegelijk ook doener, hersens en pit. Heerlijk beest! Klinkt goed, maar dat "de hele Lidl is van MIJ!" zit er dus erg in. Met veel brokjes en zeker frikandellen krijgen we dat er ook wel uit.

En in huis: de liefste, slimste hond van de hele wereld! In een week kende ze: ZIT, BLIJF, AF en wachten op haar eten; nu, na een maand, kent ze NAAST - voor het lopen, ZIT, BLIJF, LIG, AF, NEE, (voor de nieuwe bank heb ik een keer NEE moeten zeggen, ze taalt er nog niet naar), ze kent POP en ZOEK en kan deze commando's ook combineren, dan gaat ze braaf de pop zoeken. Een pop met een piepje kan ze echter niet aan. Ze gaat dan wild op zoek naar de "muis" die wel onder het vloerkleed moet wonen, lekker hapje! Ik heb dus de speeltjes maar geamputeerd. Nu liggen de "piepjes" in